

במה אשה פרק ששי שבת

עין משפט נר מצוה

פ א מיי פייט מהל' שנת
הלכה יח סגנו לאון סה
טושי' ע"ה סימן ש' ש' עטף
כב:
פ ב ג מיי שם הלכה
יג טושי' שם עטף
כז:
ד ז מיי פיי מהלכות
ז טומאת זרע' הלכה ח
וטמני עשין רלה:

תורה אור השלם

- 1 וירא מלאך יי אקלו
בלבת אש מתוך הקנה
וירא והנה הקנה בער
באש והקנה איננו אקלו
שמות ג ג
2 ויאמר משה אקרה נא
ויארא את הנפואה הגדול
הזה מרדע לא יקבר
הקנה:
3 וירא יי כי קר לראות
ויקרא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
ויאמר הנה:
4 ויאמר אל תקרב הלה
של געלי מעל רגליך כי
דוקים אשר אקרה עמך
עליו אדמת קדש הוא:
שמות ג ג
5 והצדע אשר בו נגע
בגדיו יהיו פריים וראשו
וידה פרוה ועל שפם יעשה
וקמא טמא יקרא:
יקרא יג ג

בני מלכים יוצאין בוגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי' הקונטרס
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואמו לאמרי ור"מ מכל מקום
ליחוש דילמא איפסיק ואמי לאמרי כדאמרינן לעיל גבי עבד דלא ילא
בחומס שצוארו וי"ל דהכא מיירי בתלמיס בשלשלת דלא מיפסיק.

אשתא תילתא לייית שבעה שליו
משבעה דיקלי ושבעה ציבי משבעה כשורי
ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קטימי
משבעה תגורי ושבעה עפרי משבעה סגרי
ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני
כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא
ולציידינהו בחללא דבי צוארא בנירא
ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל
סבינא ככולא פורלא וליול להיכא דאיכא
וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא
ליחרוק ביה פורתא ולימא וירא מלאך
ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא
ולימא ויאמר משה אסורה נא ואראה למחר
ליחרוק ביה פורתא ולימא וירא ה' כי סר
לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב
אשי ולימא ויאמר אל תקרב הלום וגו' אל
לימא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'
ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר
לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי
פסק ליה ליתתיה ולפסקי ולימא הכי הסנה

הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא
משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי
דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמויה בן תחמיניה
אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמויה לסימטא לימא הכי בו בזייה מס
מסייא כס כסייה שרלאי ואמרלאי אליו מלאכי דאישתלחו מארעא דסודם
ולאסאה שחינא כאיבין בוך בוזך בזוזך מסמסך כמון כמך עיניך בוך עיניך
בך אתריך בך זרעך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא
תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית לכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע
נמושה לא שמייה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק
הוית לימא תבור ומשומת בר מיט בר טמא בר טינא כשמוגז מריגו
ואיסטמאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרפפי דארי ואאויס דגורייתא
אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא כמישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא
חטרתיה: ובני מלכים בוגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר
כל ישראל בני מלכים הם רבא אמר באריג בכסותו ודברי הכל:
מתני' יוצאין בביצת החרגול ובשן שועל ובמסמר מן הצלוב משום רפואה
דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: **גמ'** יוצאין בביצת
החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים
דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמר מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה
דברי רבי מאיר: אביי ורבא דאמרי תרווייהו: כל דבר שיש בו משום רפואה
אין בו משום דרכי האמורי: הא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי
האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא וטוענו
באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא
מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא: **וטמא**
טמא יקרא ויצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר
רבינא כמאן תלינן כובסי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק אמוראי קמיה
דרי' חייא בר אבין א"ל כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא
הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי
לאדרא לימא הכי נגעצתא כמחט נגעלתא כתרים שייא

האומר
שהא מרפא יש בו משום דרכי האמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכמו רב פירומי נוסרין: דליחזייה אינשי. ולסימנא
עבדי ליה לאודעי דמשיר פירותיו: **טמא טמא**. הוא ענמו אומר טמא רחוק מעלי: **כופסי**. אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר
פירותיו: **בפרק אמוראי**. בפרק אחד: שגוי בתוספתא דמסכת שבת בהלכות דרכי האמורי: א"ל רבי חייא לתנא: כולהו איס צבו. כל
השנויות שם אל תטעה לומר באחד מהן אין בו משום דרכי האמורי אלא בזכרון אחת שונה יש בו לצד מהני צ' אלו שאפרס לך: מי שיש לו עצם
וכו'. ולחש דנגעצתא כמחט אלו צ' לצדס אין בהם: חד חד נחית. לחש הוא: לאדרא. עצם של דג שישב לארס בושט: שייא שייא. לחש אין לו רד:

לאשתא סילתא. שחפת שליטת שצאה מג' ימים לג' ימים: סילוי.
ענבים (א) קטנים: **ושצעה** יצי. קטמים: כשורי. קורות: **ושצעה**
סיכי. יתדות קייבל"ש צלע"ו: **משצעה** גשורי. גשרים: ז' סיני.
לנור הדלת חור האסקופה שזיר הדלת סובב צו: **קופרי**. זפת שזופתין

הספיות: ארבי. ספיות: **ושצעה**
בוגי (א) כמוני. גרעני כמון. ל"א בוני
כמון גרסי" מלא אגרופ: **ושצעה** ביני
מדיקנא דלנבא סבא. שצעה נימי
מוקן כלב זקן: **אשתא למירפא**. חולי
שמחממת וקודמת את הגוף: **וורדיני**.
סנה: **ליחרוק**. אישקרני"ר כמו
דמיצבלע שריקיהו דלנו טריפות
(חולין דף ע"ט:): **ויאמר** משא. משום
קפיה מדוע לא יבער הסנה: **כי סר**.
שיקור החולי: אל תקרב הלום.
שלא יקרב זה החולי אליו: **ליספיה**
ולפסקיה. סמוך לקרקע. ליתמיה
ישפיל: דמייסא. שאתה שפל:
דחמיתא אשתא. שראית האש:
לסימטא. שחין קרו"ג צלע"ו:
בוגי מסמסיה ככסמיה. שנות
המלאכים על שם שקורעים
וממסמסים ומכסמסים אותו. צו לשון
בועה (א): **מארעא דסודם**. כך הוא
הלחש ולא מסודם בוא: **בוך בוזך**.
אין לו משמעות אלא כך הוא הלחש:
עיניך בוך. מלאך בוך שלא תלדיס
יותר: אסרין בוך. שלא תרחיב:
קקלוט. שנקלט זרעו כשירי צנטו
שלא יוליד: **לכיפה**. חנפול"ש
אכזבועות כך לשון רבי ינאי כרבי
מנחם נ"ע. ולשון רבתי לכיפה למי
שכופפו עד: **לימא הכי**. לחש
בעלמא הוא: **הוית דפקיק דפקיק**
הוית. לחש הוא: **ישן חזר ומשומת**.
מקולל ושצער ומשומת יחא עד זה
ששמו צר מיט צר טינא: **לשידא דיס**
הכסא. אס הזיק לימא לחש זה:
אקרפפי דארי. צראש הארי זכר:
ואאויס דגורייתא. וצמוטס לציאה
קצצה: **אשכחתי לשידאי בר שיריקאי**
פנדאי. כך שמו: **נמישרא דכרסי**
צנועא. צערוגת כרסין הפלמיו:
בוגי דחמרא חטרתיה. צלתי החמור
הלקימיו: **מאן סנא**. דקתני וכל
אדם ואפילו עני שצירטאל: **רבי**
שמעון. בפרק שמונה שר"ס: **בני**
מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא
גגותא דדייה דלימתחיא כיוהרא
ושליף אי נמי דמגו דמידוש הוא שליף
ומחוי: **צאריג כסוסו**. דלא שליף
ליה ומחוי: **מתני'** **דרכי האמורי**.
ניחוש הוא וכתבי וצחוקמיהס לא
תלכו (ויקרא יח): **גמ'** **לשיחלא**.
לכאז האחן ותולין צאנו: **לשיחלא**.
יש ששאלו כדי שישן ויש כדי שלא
ישן: **דחייא**. של שן שועל חי:
לזירפא. נפח מכה דכל פרולא זריף
והאי נסי לזירפא: שיש צו משום
רפואה. שגראית רפואתו כגון
שמיית כוס ותחצושת מכה. ופרכינן
הא אין צו כו' כגון לחש שאין ניכר

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה סילוי ענבים
קטנים: (ב) ד"ה אשכחתי ענבים
מיני כמנוא גרעני:

גליון הש"ס

גברא לימא וירא מלאך
עיין שבעות דף טו ע"ב
תוספתא ד"ה אגור ופסחים
דף ק"א ע"א תוספתא ד"ה
נפחת: שם אביי ורבא
דארי תירויהו כל דבר
שיש בו משום רפואה. עין
בב"מ דף כ"ג ע"ב תוספתא
ד"ה ס"ס ודאנתי: שם ברוכי
אית בהו משום דרכי
האמורי. עין שפתיא רשב"א:
סימן מ"ג פ"ה פ"ה:

מוסף רש"י

כל דבר שיש בו משום
רפואה. מן משקל או סס
או לחש שאתה על המכה
(חולין ע"ב). הא אין בו
משום רפואה. מן שששין
שלא על החולי. מן קורת
שלא כפרת דרכי וימלא
כסא, שזמה ליחוש (שם).
וטמא טמא יקרא. ע"כ.
ואומר טמא הוא (חולין ע"ב).
לומר כיו מעלי שטמא
הוא (סוטה כ"ב).

רבינו חננאל

בני מלכים בוגים. אוקמה
רב בוגו ארוג בכסות,
ולדברי הכל כי האי
גונגו שרי. פי' שיהלא,
פצע הארוג. פי' זירפא,
(עפ"כתא) ונביחא. אבי
ורבא דאמרי תרווייהו כל
שהוא משום רפואה אין
בו משום דרכי האמורי.
ידושלמי רבי אבהו בשם
רבי יוחנן כל שרפואה אין
בו משום דרכי האמורי
(כפסא).